

Diszdoktorrá avatás a Pázmány-egyetemen

**Innitzer hercegérsek köszönte meg a megtiszteltetést
a diszdoktorok nevében**

A Pázmány Péter-Tudományegyetem szombaton délelőlt ünnepi díszülés keretében avatta fel azt a harmincegy külföldi és hazai tudóst, akit nagy érdemeikért méltóknak találta a legmagasabb megtiszteltetésre. A délszaki növényekkel díszített előcsarnok és lépcsőház fényárban uszó csillárjai alatt már délelőtt tíz óra után gyülekeztek az előkelőségek. A lépcsőházban az egyetemi bajtársi egyesületek tagjai álltak díszőrséget, az aula bejáratánál a prorektor és a prodékánok fogadták a notabíliásokat. Az egyetemi tanács emelvényének jobboldalán foglaltak helyet József királyi herceg, Augustia királyi hercegnasszony, József Ferenc dr. királyi herceg és Anna királyi hercegnasszony, az emelvény baloldalán Kánya Kálmán külügyminiszter, Winckler István kereskedelemügyi miniszter, Tasnády-Nagy András, Tahy László, Antal István államtitkárok, Angelo Rotta pápai nuncius, Zichy Gyula gróf, kalocsai érsek, Szmececsényi Lajos egri érsek, Virágh Ferenc, Glattfelder Gyula, Shvoy Lajos, Mikes János gróf, Hanauer István megyéspüspökök, Kelemen Krisztoth pannonhalmi főapát és a szerzetesrendek apátjai ültek. A tanács emelvényével szemközt a diszdoktor-jelöltek helyezkedtek el, mögöttük pedig előkelő hallgatóság töltötte meg a széksorokat. A karzatokat zsufoltságig töltötte meg az egyetemi ifjuság. A vendégek elhelyezkedése után ünnepélyesen bevonult az egyetemi tanács. Kornis Gyula rektor latinnyelvű beszéddel nyitotta meg a diszdoktoravató ülést. A többi között ezt mondotta:

— Egyetemünk, amióta fennáll, mindig a szónak szorosan vett középkori értelmében *studium generale*-nak tartotta magát, azaz olyan főiskolának, amely minden nemzet számára kitarja kapuit az igazság önzellen keresésére. Az egyetemnek az a supranacionális természete domborodik ki most is a háromszázados jubileuma alkalmával, amikor a világ legkülönbözőbb nemzetének nagy tudós fiait doktorainak sorába emelheti. Önök érdemes életüket tudományos tevékenységben töltötték és a legmagasabb em-

beri életformának részesei. Önzellen, nemzetük és az egész emberiség javát előmozdító munkásságuk elismerésül ez a régi Alma Mater most *honoris causa* doktorokká avatja önöket. Kiváló teológusokat, jeles jog- és államtudósokat, tudós orvosokat, a természettudományok kiváló képviselőit és világszerte kiemelkedő buvárait, rég letűnt nemzedékek irodalmának, művészetének, erkölcsi és társadalmi, politikai és gazdasági formáinak kutatóit. Önök így együttesen az emberi kutató szellem egész birodalmát, az egész *globus intellectualis*t fényesen képviselik.

A rektor beszéde után a karok dékánjai magyar, német, olasz, francia és angol nyelvű beszédekben méltatták a diszdoktor-avatásra váró tudósok munkásságát és érdemeit, majd a diszdoktor-jelöltek egymásután a rektor és dékánok elé járultak, akik őket kézfogással az egyetem diszdoktoraivá avatták. Az avatás aktusának befejezése után a dékánok kiosztották a diszdoktoroknak a hatalmas bőrkötésű diszalbumokat, amelyek a diszdoktori diplomát tartalmazták. A diszdoktorok nevében Innitzer Tivadar dr. bihoros bécsi hercegérsek latinnyelvű beszédben köszönte meg a magas kitüntetést.

Innitzer bihoros, bécsi hercegérsek részletesen szólt az osztrák-magyar egyetemi kapcsolatokról és a többi között rámutatott arra, hogy a XV. században a bécsi egyetemen a diákok többsége időnként magyar volt. Szavait így fejezte be:

— *Noha a mostani időkben Magyarország és Ausztria között többé nem áll fenn politikai kapcsolat, tudományos és szellemi téren továbbra is együtt vagyunk és együtt leszünk.*

A hercegérsek szavait a díszülés hallgatósága percekig tartó ovációval fogadta, majd a Himnusz eléneklése után a rektor berekesztette a díszülést.

A főváros diszzebédje

A székesfőváros szombaton délben a Gellért-szállóban kétszázterítékes diszzebédet rendezett az egyetem jubileuma alkalmából. A diszzebéd

a külföldi egyetemek reprezentánsai is hivatalosak voltak. Liber Endre alpolgármester francia nyelven üdvözölte az egybegyűlt külföldi tudósokat.

— Nagy megtiszteltetés reánk nézve — mondotta a többi között —, hogy a fővárosban a tudományos világ kiválóságai adtak egymásnak találkozót, a tudomány budapesti otthonának ünnepén. Amikor Pázmány Péter egyeteme Budapestre került, Buda és Pest két különálló, százötven év pusztító és sorvasztó rabsága után nehezen éledő város volt és tisztelettel fogadta az egyetem bevonulását. Azóta is tisztelettel és szeretettel tekintünk a mi egyetemünkre és boldogok vagyunk, hogy ezt a megkapó nagy ünnepet megülhettük. Boldogok vagyunk különösen azért, mert látjuk, hogy ebben az ünneplésben velünk együtt részt vesz az egész nemzet és az önök személyében szinte az egész világ. Megtisztelő ez a látogatás Budapest számára is, s azt reméljük, hogy a meghívó egyetem mellett városunkat is figyelemre méltatták. Joggal érdemesek akarunk lenni és maradni az „egyetemi város“ nevére, amelyet egy város díszének tekintünk.

Kenyeres Balázs dr. prorektor az egyetem nevében köszöntötte a külföldi vendégeket. De la Pradella, a Sorbonne egyetem professzora emelkedett utána szólásra és nagy elismeréssel szólt a magyar főváros nagy kulturájáról, páratlan szépségéről és az egyetem kimágasló színvonaláról. Lelkes pohárköszöntőket mondtak még Marianski varsói, Collinder uppsalai egyetemi tanár, Sigismund R. Dietrich, Waltz dr., a breslauer egyetem rektora, Nielsen, az oslói egyetem delegátusa és Kamnio finn egyetemi tanár.